

SHEIKH MOHAMED YAHIA NABIL (JCN)

Het Rimpeleffect van het Licht

*Over de geografische spreiding van profeten en Gods
universele tolerantie*

First published by JCN Publishing 2026

Copyright © 2026 by Sheikh Mohamed Yahia Nabil (JCN)

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

Sheikh Mohamed Yahia Nabil (JCN) asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Verklaring van de Auteur

Sheikh Mohamed Yahia Nabil (JCN), tevens bekend als Johannes Cornelus Nobels, is auteur, vertaler en onderzoeker. Hij heeft meer dan vierentwintig jaar in Egypte gewoond, gewerkt en gestudeerd. Zijn studies omvatten onder meer islamitische theologie, de Arabische taal en de Arabische literatuur.

De in dit boek gepresenteerde opvattingen en interpretaties zijn gebaseerd op zijn onderzoek, academische studie en bestudering van de Koran, de Soennah en de klassieke islamitische bronnen. Hoewel bij het samenstellen van dit werk de grootst mogelijke zorgvuldigheid is betracht, worden lezers aangemoedigd de primaire bronnen te raadplegen en zich verder te verdiepen in kwesties van geloof en religieuze praktijk.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Contents

I Deel 1 - De Grote Misvatting

1	Geografie van de Profeten	3
2	Onze verborgen aannames	11
3	Wat Allah écht van ons vraagt	18
4	Een onverwachte tolerantie	27
5	Cultuur als spirituele taal	37

II Deel 2 - Gerechtigheid en Capaciteit

6	De test op het onbewoonde eiland	43
7	Het oordeel naar vermogen	51
8	De lessen uit Soera 5:48	59
9	Eén gemeenschap was te simpel	70
10	Wat heb jij werkelijk gehoord?	78

III Deel 3 - De Ethiek van de Zoeker

11	De Oprechte Christen	85
12	Due diligence van de ziel	94
13	De zuiverheid van de intentie	103
14	Het gevaar van blind geloof	110
15	Wanneer de Schepping Spreekt	118

IV Deel 4 - De Strategie van het Licht

16	Waarom stuurde God profeten?	133
17	Het vogelperspectief	145
18	De metafoor van het zwembad	151
19	Het rimpeleffect in actie	157
20	De mens als doorgeefluik	165

V Deel 5 - De Onvolmaakte Wereld

21	De grens aan het licht	181
22	De aarde is geen engelenrijk	194
23	De goddelijke aard van vergeving	202
24	De acceptatie van de imperfectie	210
25	De cyclus van hernieuwd licht	217

VI De Hedendaagse Opdracht

26	De laatste der profeten	229
27	Geïnspireerde wegbereiders	242
28	Terug naar de kernboodschap	253
29	Ruimte voor de ander	261
30	Het kompas van de oprechtheid	274

I

Deel 1 - De Grote Misvatting

Geografie van de Profeten

De geografische paradox

Wanneer men de islamitische geschiedschrijving en profetische traditie bestudeert, ontstaat al snel een intrigerende observatie: vrijwel alle profeten die expliciet in de openbaring worden genoemd—zoals Ibrahim (Abraham), Musa (Mozes), 'Isa (Jezus) en Muhammad (vrede zij met hen allen)—zijn verbonden met een relatief beperkte geografische regio: het Midden-Oosten en de omliggende gebieden van de Levant, Arabië en Mesopotamië.

Voor de moderne lezer roept dit een logische vraag op. Betekent dit dat de rest van de wereld—Afrika, Europa, Azië, de Amerika's en Australië—geen deel had in goddelijke leiding? Was openbaring geografisch exclusief?

De islamitische theologie biedt hier een ander kader. De concentratie van bekende profeten in één regio wordt niet gezien als exclusiviteit, maar als het zichtbare deel van een veel bredere, universele realiteit: een wereldwijde stroom van leiding waarvan slechts een fractie historisch is vastgelegd.

Het fundament: Gods rechtvaardigheid en universele leiding

Binnen de islamitische geloofsleer staat één principe centraal: de absolute rechtvaardigheid van Allah (*al-'Adl*). Geen enkel volk wordt bestraft zonder dat hen duidelijke leiding heeft bereikt.

De Koran stelt:

“En er is geen volk geweest of er is een waarschuwer tot hen gekomen.” (*Soerat Fatir 35:24*)

Dit vers vormt een fundamenteel uitgangspunt: geen gemeenschap is zonder morele en spirituele leiding gelaten.

Daarnaast wordt bevestigd:

“Voor iedere gemeenschap hebben Wij een boodschapper gezonden (die zei): aanbid Allah en vermijd valse goden.”
(*Soerat An-Nahl 16:36*)

Deze teksten leggen de basis voor het idee dat profetie geen regionaal fenomeen is, maar een universeel mechanisme van goddelijke leiding.

De onbekende profeten: een grotere geschiedenis dan we kennen

De islamitische traditie leert dat niet alle profeten bij naam zijn genoemd in de openbaring. De Koran vermeldt:

“En Wij hebben boodschappers gezonden vóór jou. Sommigen van hen hebben Wij aan jou verteld, en sommigen hebben Wij niet aan jou verteld.” (*Soerat Ghafir 40:78*)

Volgens overleveringen in de soennah is het aantal profeten zeer groot. Een bekende hadith vermeldt:

De Profeet Muhammad (vrede zij met hem) zei: “Er waren 124.000 profeten, en onder hen waren 315 boodschappers.” (*Musnad Ahmad, Hadith 22288; door Al-Albani als sahih beoordeeld in Silsilat al-Ahadith as-Sahihah, nr. 2668*)

Hoewel dit aantal niet bedoeld is als exacte historische statistiek in moderne zin, onderstreept het een belangrijk theologisch principe: profetie was wijdverspreid en niet beperkt tot één regio.

De profeten die in de openbaring worden genoemd, vormen dus slechts het deel dat relevant was voor de directe overdracht van de boodschap aan de mensheid via de islamitische openbaring.

Waarom dan het Midden-Oosten? Een kwestie van context en functie

De concentratie van de bekende profeten in het Midden-Oosten kan worden begrepen vanuit meerdere historische en geografische factoren.

1. Het kruispunt van beschavingen

Het Midden-Oosten fungeerde historisch als een verbindingspunt tussen drie continenten: Afrika, Azië en Europa. Grote handelsroutes zoals de Zijderoute en de weroorkroutes doorkruisten deze regio.

Dit maakte het gebied niet alleen economisch, maar ook cultureel en intellectueel uiterst dynamisch. Een boodschap die hier ontstond, kon zich organisch verspreiden via handelaren, reizigers en migrerende stammen.

2. De culturele en geografische context van Arabië

Het Arabisch Schiereiland kende in de pre-islamitische periode een zekere mate van geografische isolatie, omringd door grote rijken zoals Byzantium en het Perzische rijk. Deze relatieve onafhankelijkheid zorgde ervoor dat de boodschap van de islam in een taal en cultuur werd geopenbaard die niet direct werd gedomineerd door externe filosofische systemen.

Dit wordt gezien als een vorm van contextuele geschiktheid: een omgeving waarin een boodschap in zijn oorspronkelijke vorm kon worden bewaard en doorgegeven.

3. De Arabische taal als drager van openbaring

De Arabische taal heeft een rijke morfologische structuur gebaseerd op wortelpatronen. Hierdoor kunnen woorden meerdere lagen van betekenis dragen binnen één linguïstisch systeem.

Binnen de islamitische traditie wordt dit gezien als een van de redenen waarom de laatste openbaring in het Arabisch werd geopenbaard: een taal die nuance, precisie en memorisatie ondersteunt.

De metafoor van de rimpel: hoe leiding zich verspreidt

De verspreiding van goddelijke leiding kan worden vergeleken met een rimpel in water. Wanneer een steen in het water valt, ontstaat een centraal punt van impact dat zich uitbreidt in concentrische cirkels.

Zo wordt ook de openbaring begrepen:

- Mekka vormt het centrum
- Arabië vormt de eerste cirkel
- De rest van de wereld vormt de uiterste ringen

De Profeet Muhammad (vrede zij met hem) werd niet gezonden om fysiek elke gemeenschap te bereiken, maar om een generatie te vormen die de boodschap wereldwijd zou overdragen.

Hij zei:

“Laat degene die aanwezig is, het doorgeven aan degene die afwezig is.” (*Sahih al-Bukhari, Hadith 67*)

Fitrah: de innerlijke capaciteit tot waarheid

Een belangrijk concept binnen de islamitische theologie is *al-fitrah*: de aangeboren natuurlijke aanleg van de mens om de waarheid te herkennen.

De Koran verwijst naar een pre-existentel verbond:

“Ben Ik niet jullie Heer?” Zij zeiden: “Jawel, wij getuigen.”
(*Soerat Al-A'raf 7:172*)

En in een bekende hadith staat:

“Ieder kind wordt geboren op de fitrah; het zijn zijn ouders die hem later maken tot Jood, Christen of anderszins.” (*Sahih al-Bukhari, Hadith 1385*)

Dit concept ondersteunt het idee dat geen mens volledig zonder innerlijk moreel kompas wordt geboren.

Ahl al-Fatrah: mensen tussen profetische perioden

De islamitische traditie erkent ook de categorie van mensen die leefden zonder directe toegang tot een profetische boodschap (*Ahl al-Fatrah*). De Koran stelt:

“Wij bestraffen niemand totdat Wij een boodschapper hebben gezonden.” (*Soerat Al-Isra 17:15*)

Een overlevering beschrijft dat bepaalde groepen op de Dag des Oordeels een bijzondere beproeving zullen ondergaan, aangepast aan hun situatie,

waarbij de uiteindelijke rechtvaardigheid volledig bij Allah ligt. (*Musnad Ahmad, Hadith 16301; authentiek verklaard door Al-Albani in Sahih al-Jami', nr. 881*)

Dit benadrukt dat goddelijke rechtvaardigheid nooit willekeurig is, maar altijd contextueel en volledig rechtvaardig.

De menselijke factor: behoud en vervorming

Volgens de islamitische visie is het verlies of de vervorming van eerdere boodschappen niet het gevolg van goddelijke afwezigheid, maar van menselijke factoren zoals interpretatie, macht en tijd.

De Koran verwijst naar het fenomeen van tekstuele en conceptuele vervorming (*tahrif*) dat in eerdere gemeenschappen plaatsvond.

Daarom wordt de laatste openbaring gezien als uniek bewaard:

“Voorwaar, Wij zijn het die de Vermaning hebben neergezonden, en Wij waken erover.” (*Soerat Al-Hijr 15:9*)

Conclusie: van geschiedenis naar verantwoordelijkheid

De geografische concentratie van profeten in het Midden-Oosten is binnen deze visie geen teken van exclusiviteit, maar van strategische plaatsing binnen een groter universeel systeem van leiding.

Wat begon in een relatief klein geografisch gebied, groeide uit tot een mondiale boodschap die zich verspreidde via tijd, taal en cultuur.

HET RIMPELEFFECT VAN HET LICHT

Voor de hedendaagse mens verschuift daarmee de vraag. Het gaat niet langer om waar de boodschap begon, maar om wat ermee wordt gedaan wanneer zij iemand bereikt.

Binnen deze visie is leiding niet afwezig geweest in de wereld, maar heeft zij zich verspreid als een rimpel die uiteindelijk elke kust bereikt. En wanneer die rimpel een individu bereikt, wordt het moment van persoonlijke verantwoordelijkheid werkelijkheid.

Onze verborgen aannames

De onzichtbare bril van de geest

Wanneer iemand begint aan een spirituele zoektocht, ontstaat vaak de indruk dat hij de werkelijkheid rechtstreeks en objectief waarneemt. Men leest de Koran, bestudeert de hadith en luistert naar uitleg van geleerden, in de veronderstelling dat het eigen verstand vrij is van vooringenomenheid.

In werkelijkheid is dat niet zo.

Iedere mens kijkt naar theologie door een onzichtbare bril. Deze bril wordt gevormd door opvoeding, cultuur, taal, tijdsgeest en intellectuele invloeden. Wat wij “objectief denken” noemen, is vaak een mengsel van tekst en onbewuste aannames.

Binnen de methodologie van de salaf (*manhaj al-salaf as-salih*) is het herkennen van deze aannames essentieel. Vroege geleerden waarschuwden dat afwijking in begrip meestal niet ontstaat door onduidelijke teksten, maar door het projecteren van menselijke ideeën op goddelijke openbaring.

Wanneer men zich afvraagt waarom profeten geografisch geconcentreerd lijken in één regio, ligt de vraag daarom niet alleen bij de tekst of de geschiedenis, maar ook bij de manier waarop wij die interpreteren.

Antropomorfisme van het denken

Een van de meest voorkomende denkfouten in religieuze interpretatie is het onbewust projecteren van menselijke logica op Allah. In de islamitische theologie staat echter Gods absolute anders-zijn centraal.

De Koran stelt:

“Niets is aan Hem gelijk, en Hij is de Alhorende, de Alziende.”

(Soerat Ash-Shura 42:11)

Dit vers combineert twee fundamenteën: bevestiging van Gods eigenschappen zonder vergelijking met de schepping.

Wanneer iemand vraagt waarom Allah “niet meer doet” om mensen te leiden, gaat hij impliciet uit van menselijke begrippen zoals efficiëntie, urgentie en falen. Maar deze begrippen zijn gebonden aan tijd, beperking en afhankelijkheid—kenmerken die niet op Allah van toepassing zijn.

Allah is *Al-Ghaniyy* (de Behoefteloze). De schepping voegt niets aan Hem toe en neemt niets van Hem af.

Zoals Allah zegt in een authentieke hadith qudsi:

“O Mijn dienaren, jullie kunnen Mij geen schade berokkenen noch voordeel brengen...” (Sahih Muslim, Hadith 2577)

Hieruit volgt dat de wereld niet draait om het “succes” van een goddelijk project, maar om een goddelijke wil die boven menselijke maatstaven staat.

De moderne aannames van gelijkheid

Een tweede onbewuste filter is het moderne idee dat rechtvaardigheid gelijkstaat aan identieke behandeling.

In de hedendaagse wereldvisie betekent gelijkheid vaak: iedereen moet exact dezelfde omstandigheden en kansen krijgen. Wanneer dit idee op religieuze geschiedenis wordt toegepast, ontstaat de verwachting dat elke regio dezelfde profeet, hetzelfde type openbaring en dezelfde historische rol had moeten ontvangen.

De Koran biedt echter een ander perspectief:

“Hij heeft sommigen van jullie boven anderen verheven in rangen, om jullie te beproeven in wat Hij jullie heeft gegeven.”

(Soerat Al-An'am 6:165)

In deze visie is rechtvaardigheid geen uniformiteit, maar gepaste verdeling binnen een test.

Iedere mens krijgt een unieke situatie, afgestemd op zijn context en mogelijkheden. Degene die dicht bij een profeet leefde, droeg een intensere verantwoordelijkheid. Degene die ver weg leefde, werd beoordeeld binnen zijn eigen bereik van kennis en toegang.

Rechtvaardigheid betekent in de islam niet “hetzelfde voor iedereen”, maar “ieder krijgt wat passend is voor zijn situatie”.

De twee vormen van goddelijke wil

Om verwarring te vermijden, maken islamitische geleerden onderscheid tussen twee vormen van goddelijke wil:

1. Al-Iradah al-Kawniyyah (kosmische wil): Alles wat in de werkelijkheid gebeurt, goed of slecht, valt hieronder. Niets gebeurt buiten deze wil om.

2. Al-Iradah al-Shar'iyyah (wetgevende wil): Dit is wat Allah liefheeft en voorschrijft, zoals geloof en gehoorzaamheid.

De Koran zegt:

**“Als jouw Heer het had gewild, had Hij de mensheid één
gemeenschap gemaakt, maar zij zullen blijven verschillen.”**
(*Soerat Hud 11:118*)

Hieruit blijkt dat diversiteit en verschil deel uitmaken van de kosmische wil van Allah, terwijl leiding en gehoorzaamheid tot de wetgevende wil behoren.

De fout ontstaat wanneer men deze twee door elkaar haalt en denkt dat alles wat Allah beveelt ook automatisch door iedereen gerealiseerd moet worden.

Ahl al-Fatrah en goddelijke rechtvaardigheid

Binnen de islamitische theologie bestaat ook het concept van mensen die leefden zonder directe toegang tot een profetische boodschap (*Ahl al-Fatrah*).

De Koran stelt duidelijk:

“Wij bestraffen niemand totdat Wij een boodschapper hebben gezonden.” (*Soerat Al-Isra 17:15*)

Dit principe bevestigt dat niemand wordt beoordeeld zonder duidelijke kennis of bewijs.

Een authentieke overlevering beschrijft dat bepaalde groepen op de Dag des Oordeels een specifieke test zullen krijgen, aangepast aan hun situatie. (*Musnad Ahmad, Hadith 16301; authentiek verklaard door Al-Albani in Sahih al-Jami', nr. 881*)

Dit benadrukt dat goddelijke rechtvaardigheid individueel en contextueel is, niet massaal of mechanisch.

Culturele projectie en religieuze vervorming

Een andere denkfout is het verwarren van religie met cultuur. Veel mensen nemen onbewust aan dat religie identiek is aan de culturele vorm waarin zij die hebben ontvangen.

Maar de islam maakt onderscheid tussen kern en vorm.

Allah zegt:

“Wij hebben geen boodschapper gezonden, behalve in de taal van zijn volk.” (*Soerat Ibrahim 14:4*)

Dit toont aan dat profeten altijd binnen hun eigen culturele context opereerden, maar dat de boodschap universeel bleef.

Het idee dat profetie slechts één culturele vorm kan aannemen, is daarom een menselijke beperking, geen religieus principe.

Bescheidenheid in oordeel

Een gevaarlijke uitkomst van verkeerde aannames is spirituele arrogantie: het idee dat men precies weet wie wel of niet wordt gered.

De Profeet waarschuwde hiervoor:

“Wie is hij die zweert dat Allah iemand niet zal vergeven? Allah zei: Ik heb hem vergeven en jouw daden ongeldig gemaakt.” (*Sahih Muslim, Hadith 2521*)

Dit onderstreept dat het eindoordeel uitsluitend bij Allah ligt. Mensen kunnen intenties, omstandigheden en innerlijke processen niet volledig overzien.

De plicht tot intellectuele eerlijkheid

De islam legt ook verantwoordelijkheid bij de mens zelf: wie toegang heeft tot kennis en bewust blijft weigeren te zoeken, draagt een eigen verantwoordelijkheid.

De Koran zegt:

“De afrekening is nabij voor de mensheid, terwijl zij zich afwenden.” (*Soerat Al-Anbiya 21:1*)

Zo ontstaat een balans tussen externe omstandigheden en interne houding: niemand wordt onrecht aangedaan, maar niemand wordt ook beoordeeld zonder rekening te houden met zijn inspanning.

Conclusie: het reinigen van de lens

De grootste hindernis in het begrijpen van religieuze vragen ligt vaak niet in de teksten zelf, maar in de bril waardoor wij ze lezen.

Wanneer we deze onbewuste filters herkennen—menselijke projectie, moderne gelijkheidsideeën, culturele verwarring en overhaaste oordelen—wordt de theologische werkelijkheid coherenter en evenwichtiger.

Wat overblijft is een wereldbeeld waarin:

- Allah volledig vrij en onafhankelijk is
- rechtvaardigheid contextueel en perfect is
- profetie universeel maar gedifferentieerd is
- en menselijke kennis altijd beperkt blijft

De weg naar helder begrip begint dus niet met het aanpassen van de openbaring, maar met het zuiveren van onze interpretatie ervan.

Wat Allah écht van ons vraagt

De mythe van de universele mal

Wanneer mensen nadenken over religie, ontstaat vaak de veronderstelling dat God van iedere mens exact dezelfde uiterlijke vorm, cultuur en maatschappelijke identiteit verlangt. Volgens deze gedachte zou ware gehoorzaamheid slechts mogelijk zijn wanneer alle volkeren dezelfde taal spreken, dezelfde gewoonten aannemen en dezelfde culturele kenmerken overnemen.

Een zorgvuldige bestudering van de Koran, de authentieke Soennah en het begrip van de Salaf as-Salih laat echter een veel diepere werkelijkheid zien. Allah heeft de mensheid niet geschapen als één kleur, één volk of één cultuur. Integendeel, de diversiteit van talen, stammen, volkeren en geografische gebieden behoort juist tot Zijn tekenen.

De islam kwam niet om de natuurlijke verscheidenheid van de mensheid uit te wissen. Zij kwam om die diversiteit te zuiveren van afgoderij, onrecht en menselijke hoogmoed, zodat de aanbidding uitsluitend aan Allah wordt gewijd.

Hierin ligt een essentieel onderscheid dat door de grote geleerden van Ahl as-Soennah uitvoerig werd uitgelegd: de eenheid van de geloofsleer enerzijds en de variatie van wetgevingen en omstandigheden anderzijds.

De fundamenteën van het geloof zijn nooit veranderd. Iedere profeet, vanaf Adam tot Mohammed ﷺ, riep op tot dezelfde kernboodschap: aanbid Allah alleen en ken Hem geen deelgenoten toe.

Allah zegt:

“En voorzeker, Wij hebben aan iedere gemeenschap een boodschapper gezonden (met de boodschap): aanbid Allah en vermijd de Taghoet.”

(Soerah an-Nahl 16:36)

Dit vers vormt één van de krachtigste bewijzen dat Allah Zijn leiding niet beperkte tot één geografische regio of één volk. Iedere gemeenschap ontving goddelijke leiding die aansloot bij haar omstandigheden en taal.

Allah zegt eveneens:

“En er is geen gemeenschap geweest zonder dat er een waarschuwer onder haar is voorbijgegaan.”

(Soerah Fatir 35:24)

Deze verzen openbaren een opmerkelijke werkelijkheid. Door de gehele menselijke geschiedenis heen heeft Allah de mensheid niet aan haar lot overgelaten. Zijn leiding bereikte volkeren in verschillende tijden, talen en gebieden.

Daarom is de geschiedenis van de profetie geen lokaal verschijnsel, maar een wereldwijd patroon van goddelijke barmhartigheid.

De profeten werden niet allemaal naar hetzelfde volk gestuurd. Zij werden gezonden naar de mensen die Allah voor hen had bestemd.

Allah zegt:

“En Wij hebben geen boodschapper gezonden behalve in de taal van zijn volk, zodat hij hun duidelijkheid kon verschaffen.”

(Soerah Ibrahim 14:4)

Dit vers toont een fundamenteel principe van goddelijke wijsheid. Allah sprak de mensen aan via hun eigen taal, hun eigen begripswereld en hun eigen omstandigheden. De boodschap was universeel in betekenis, maar lokaal in haar overdracht.

Hieruit leren wij dat Allah geen culturele uniformiteit verlangde. Wat Hij verlangde was begrip, gehoorzaamheid en oprechtheid.

De grote geleerden van de Salaf maakten daarom onderscheid tussen twee zaken:

Ten eerste: Asl ad-Dien, de fundamenten van het geloof.

Ten tweede: de Shara'i, de specifieke wetgevingen die aan verschillende gemeenschappen werden gegeven.

De eerste categorie veranderde nooit.

De tweede categorie kon verschillen overeenkomstig Allahs wijsheid.

De Profeet Mohammed ﷺ zei:

“De profeten zijn broeders van verschillende moeders; hun religie is één.”

WAT ALLAH ÉCHT VAN ONS VRAAGT

Sahih al-Bukhari, hadith nr. 3443; Sahih Muslim, hadith nr. 2365.

Imam an-Nawawi verklaarde dat de betekenis hiervan is dat hun geloofsleer één was, terwijl hun wetgevingen konden verschillen.

De universele constante was dus altijd Tawhid.

Alle profeten riepen op tot dezelfde waarheid:

Er is geen god die het recht heeft aanbeden te worden behalve Allah.

Dit is de enige werkelijk universele mal die Allah aan de mensheid heeft opgelegd.

Niet een cultuur.

Niet een ras.

Niet een taal.

Maar Tawhid.

Wanneer wij vervolgens kijken naar de wetgevingen die Allah aan verschillende profeten gaf, zien wij juist een opmerkelijke flexibiliteit.

Allah zegt:

“Voor ieder van jullie hebben Wij een wet en een methode vastgesteld.”

(Soerah al-Ma'idah 5:48)

De klassieke uitleg van Ibn Kathir vermeldt dat de fundamentele geloofsleer hetzelfde bleef, terwijl de praktische voorschriften konden verschillen

overeenkomstig de behoeften van de verschillende gemeenschappen.

Zo waren bepaalde zaken verboden voor Bani Isra'ïl die later werden verlicht. Andere voorschriften waren specifiek voor een bepaalde tijd of een bepaald volk.

Dit toont dat Allah de mensheid niet behandelde alsof zij één uniforme beschaving vormde.

Hij behandelde hen overeenkomstig Zijn volmaakte kennis van hun omstandigheden.

Met de komst van Mohammed ﷺ bereikte de profetie haar voltooiing.

Allah maakte zijn boodschap universeel voor de gehele mensheid.

De Profeet ﷺ zei:

“Ik ben naar de gehele mensheid gezonden.”

Sahih Muslim, hadith nr. 523.

Deze universaliteit betekende echter niet dat iedere cultuur moest verdwijnen.

Toen de islam zich verspreidde naar Perzië, Afrika, Andalusië, Centraal-Azië, India en later delen van Oost-Azië, verdwenen de lokale talen niet. Ook verdwenen de toegestane culturele gebruiken niet.

Wat verdween waren de elementen die strijdig waren met Tawhid en de Sharia.

Wat bleef bestaan waren de toegestane gewoonten die geen verboden

elementen bevatten.

Daarom erkenden de geleerden van de islam het juridische principe van al-'Urf: de geldige lokale gewoonte.

Allah zegt:

“En tot Zijn tekenen behoort de schepping van de hemelen en de aarde en de verscheidenheid van jullie talen en kleuren.”

(Soerah ar-Rum 30:22)

Diversiteit behoort dus niet tot de problemen die opgelost moeten worden.

Zij behoort tot de tekenen die bewonderd moeten worden.

De ware maatstaf bij Allah is niet afkomst, taal of geografie.

Allah zegt:

“O mensheid, Wij hebben jullie uit een man en een vrouw geschapen en Wij hebben jullie tot volkeren en stammen gemaakt opdat jullie elkaar zouden leren kennen. Voorwaar, de meest edele van jullie bij Allah is de meest godvrezende van jullie.”

(Soerah al-Hoedjoerat 49:13)

Dit vers vernietigt iedere vorm van etnische superioriteit.

De waarde van een mens wordt niet bepaald door waar hij vandaan komt, maar door zijn taqwa.

Wanneer wij vervolgens nadenken over degenen die nooit een zuivere bood-

schap ontvingen, wordt Allahs volmaakte rechtvaardigheid nog duidelijker zichtbaar.

Allah zegt:

“En Wij straffen nooit totdat Wij een boodschapper hebben gezonden.”

(Soerah al-Isra' 17:15)

Dit principe vormt één van de fundamenteën van de islamitische geloofsleer betreffende goddelijke rechtvaardigheid.

Allah straft niemand zonder bewijs.

Niemand wordt veroordeeld zonder dat de waarheid hem op rechtvaardige wijze is duidelijk gemaakt.

De geleerden van Ahl as-Soennah bespreken in dit verband de kwestie van Ahl al-Fatrah: mensen die leefden in perioden of gebieden waarin de authentieke boodschap hen niet bereikte.

Over hun uiteindelijke oordeel hebben de geleerden verschillende details besproken, maar allen zijn het erover eens dat Allah niemand onrechtvaardig behandelt.

Zijn oordeel zal volledig rechtvaardig zijn.

Zijn kennis omvat alles.

Zijn wijsheid is volmaakt.

Zijn barmhartigheid overstijgt menselijke voorstellingen.

WAT ALLAH ÉCHT VAN ONS VRAAGT

Daarom leert de geschiedenis van de profeten ons een fundamentele les.

Allah heeft de mensheid nooit in een culturele mal willen persen.

Wat Hij verlangt is veel dieper.

Hij verlangt Tawhid.

Hij verlangt oprechtheid.

Hij verlangt gehoorzaamheid.

Hij verlangt dat de mens zijn Schepper erkent en aanbidt zonder deelgenoten.

Dat was de boodschap van Adam.

Dat was de boodschap van Noeh.

Dat was de boodschap van Ibrahiem.

Dat was de boodschap van Moesa.

Dat was de boodschap van 'Isa.

En dat was de boodschap van Mohammed ﷺ.

Het licht van de openbaring verspreidde zich als rimpelingen over de oceaan van de menselijke geschiedenis. De talen verschilden. De volkeren verschilden. De tijden verschilden.

Maar de kern bleef altijd dezelfde.